

eller som tilskynder værnepligtige m.fl. til ulydighed mod tjenstlige befalinger. Bestemmelsen i § 133, stk. 1, omhandler den, der fremkalder opløb med forsæt til at øve eller true med vold, og stk. 3 omhandler den situation, at der under opløbet begås forbrydelser, der hører under opløbets formål. I sidstnævnte tilfælde straffes bl.a. opløbets anstiftere med fængsel indtil 6 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter forbrydelsens beskaffenhed.

Dertil kommer, at massemedierne i ekstreme situationer bliver benyttet som redskaber i forbindelse med realiseringen af særligt farlige forbrydelser som gidseltagninger og andre terrorhandlinger. Såfremt domstolene vurderer mediernes formidling som et materielt pressedelikt, vil den foreslåede § 25 medføre, at overtrædelsen også under den forudsætning skal bedømmes efter almindelige ansvarsregler. Udformningen af § 25 tager således også sigte på at lukke et muligt »hul« i det foreslåede medieretlige ansvarssystem.

Der er set bort fra, at visse offentlige tilskyndelser kan have en så lidet konkret karakter, at de alene omfattes af straffelovens § 136 om offentlig tilskyndelse til forbrydelse; overtrædelse af § 136, der højst kan medføre straf af fængsel i 4 år, er et materielt pressedelikt, som bedømmes efter de særlige ansvarsregler.

Begrebet »materielt pressedelikt« er nærmere omtalt under lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.2.

Til § 26

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 4.3.

Til § 27

Bestemmelsen omhandler ansvar for annoncer og reklamer og afløser presselovens § 6, stk. 6, hvorefter den, der mod betaling lader indrykke bekendtgørelser (annoncer), anses som navngiven forfatter af disse. Kan det ikke oplyses, hvem der mod betaling har indrykket annoncen, er redaktøren ansvarlig på objektivi grundlag.

Justitsministeriet er enig med Medieansvarsudvalget i, at de hensyn, der ligger bag det særlige presse-retlige ansvarssystem, ikke gør sig gældende for annoncestoffets vedkommende. Justitsministeriet kan derfor tiltræde den af udvalget foreslåede regel, der undtager annoncer fra det særlige presseretlige ansvarssystem. Der henvises herved til afsnit 4.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det fastslås i § 27, stk. 1, at både den, der lader en annonce indrykke, og den, der bistår hermed, er ansvarlig for annoncens indhold efter lovgivningens al-

mindelige regler, herunder reglerne om tilregnelser og om medvirken. Det gælder, hvadenten annoncen indeholder navn på den, der har indrykket den, eller det er en anonym, typisk en billet mrk.-annonce. Det gælder også, hvadenten annoncen er en gratis annonce eller en annonce, der indrykkes mod betaling. Den, der bistår med at lade en annonce indrykke, vil ofte være et annonce- eller reklamebureau.

Ifølge stk. 2 er redaktøren medansvarlig for indholdet af annoncen efter lovgivningens almindelige regler. Der ligger heri, at andre til massemediet knyttede personer ikke kan drages til ansvar efter straffelovens § 23 om medvirken. At redaktøren er ansvarlig efter lovgivningens almindelige regler, indebærer, at redaktøren ikke er ansvarlig på objektivi grundlag, således som det er tilfældet for dele af det redaktionelle stof.

Efter lovforslagets § 6 har redaktøren pligt til efter anmodning at give enhver, der har retlig interesse heri, oplysninger, der kan identificere nærmere angivne annoncer og identificere den person, der har ladet en annonce indrykke. Opfylder redaktøren ikke sin oplysningspligt efter § 6, er denne ansvarlig for annoncens indhold, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes redaktøren som forsættelig eller uagtsom.

Stk. 3 skyldes, at der i forhold til reklameudsendelser i TV 2 foreligger en særlig situation. Efter § 15 x i radioloven skal et særligt aktieselskab, der er oprettet af kommunikationsministeren, formidle reklameindslag i TV 2, og efter samme lovs § 15 y er det pålagt TV 2-reklameaktieselskabet at påse, at reglerne om reklamer i TV 2 efter lovens kapitel 3 a overholdes. TV 2 har således ingen indflydelse på, hvilke reklamer der bliver udsendt, og efter den gældende radiolovs § 23 b kan TV 2 ikke pålægges straf- eller erstatningsansvar for reklameudsendelserne. Derimod er der pålagt TV 2-reklameaktieselskabet eneansvar for den reklamevirksomhed, der drives, jf. radiolovens § 23 a.

Justitsministeriet er enig med Medieansvarsudvalget i, at denne retstilstand bør forblive uændret. Det foreslås derfor, at TV 2-reklameaktieselskabet i forhold til TV 2 fortsat er eneansvarlig for den reklamevirksomhed, der drives, således at TV 2-virksomhederne ikke kan pålægges straf eller erstatning for den virksomhed, som TV 2-reklameaktieselskabet forestår, jf. lovforslagets § 27, stk. 3. Det er dog herved forudsat, at TV 2-virksomhederne ikke ved en selvstændig handling har pådraget sig et straf- eller erstatningsansvar.

TV 2-reklameaktieselskabet vil herefter være ansvarlig for indholdet af en udsendt reklame i TV 2-virksomhederne efter dansk rets regler om kollektive enheders ansvar. Annoncøren eller reklamebu-